

Carles Miralles, perdurable

Miralles a l'escola Montessori el 1948 / ARXIU

Carles Miralles va aconseguir que la seva vàlua com a poeta i erudit fos equiparable a la de persona. Amb ell podies divagar durant hores sobre temes literaris, però sempre amb els dos peus dins la realitat, és a dir, no separava el món de la creativitat personal. La seva obra n'és plena d'exemples, sobre aquesta afirmació. Va ser un cop dur que després de la greu lesió que li va provocar l'ictus –o l'infart– no pogués recuperar-se i que els seus últims mesos fossin un calvari. Immerescut per a una persona d'un vitalisme encomanadís.

Han passat unes setmanes de la seva mort i alguns dels seus companys hem volgut retre-li un homenatge amb aquestes pàgines. Tenim des dels seus amics i companys generacionals Marta Pessarrodona i Francesc Parcerisas a Pius Morera, que va compartir amb ell el primer premi Amadeu Oller, amb què va començar la seva carrera poètica fa més de cinquanta anys. També el poeta i editor Jordi Cornudella i l'hel·lenista Carles Garriga. La majoria d'ells van participar en el volum d'homenatge *No me n'he anat*, que Edicions 62 va publicar el 2007. Algunes de les fotos que il·lustren les pàgines pertanyen a la presentació d'aquest volum.

Per altra part, hem disposat de la col·laboració de la família de Carles Miralles, especialment de la seva companya, Carmina Jori, que ens ha cedit algunes fotos de l'àlbum familiar, gairebé sempre lligades a l'estudi o a les celebracions poètiques.

Miralles va ser un home de mirada oberta en un país petit. La seva visió era clàssica i moderna alhora, conjugava la mediterraneïtat dels grecs i llatins, però sense obviar que la tradició empenyia cap a la necessitat de renovar, de redescobrir les maneres de dir. Més enllà de les paraules, també tenia el gest d'afavorir l'amistat i el diàleg. La lectura dels seus poemes sempre aporta un nou dring, des de l'albercoquer del pati del veí que evocava a la visió urbana entre els cotxes a la ciutat neuròtica que l'envoltava: "Entra l'estiu, i els parcs, sota l'espessa / ombra de molts arbres, acullen gent / que no han sortit aquest diumenge i ara / hi passen la mainada o hi lluen / la somrient bonhomia pacífica / d'haver comprat el diari i les postres." La calidesa d'aquest poema és un reflex veraç del caràcter del nostre amic i mestre.

No ens adonem de les pèrdues fins que arriben els moments fatídics. La poesia serà l'encarregada de fer-lo perdurable. *

L

La lectura dels poemes de Carles Miralles sempre aporta un nou dring

ELS MÉS VENUTS

FICCIÓ

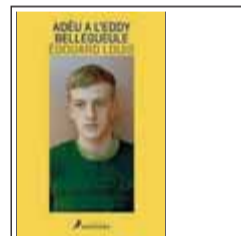
▲▼ **1 TAMBÉ AIXÒ PASSARÀ**
Milena Busquets
Editorial: Amsterdam

▲▼ **2 DES D'ON TORNAR A ESTIMAR**
Joan Margarit
Editorial: Proa

▲ **3 UN ANY I MIG**
Sílvia Soler
Editorial: Columna

▲ **4 ADÉU A L'EDDY BELLEGUEULE**
Édouard Louis
Editorial: Salamandra

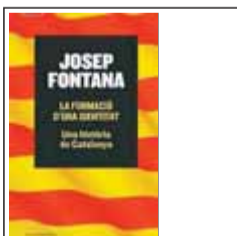

▲ **5 L'ÀGUILA NEGRA**
Joan Carreras
Editorial: Proa

▼ **6 LA DONA IMMÒBIL**
Joan Barril
Editorial: Edicions 62

NO-FICCIÓ

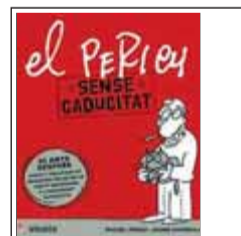
▲ **1 LA FORMACIÓ D'UNA IDENTITAT**
Josep Fontana
Editorial: Eumo

▼ **2 RAÓ I EMOCIÓ**
Ferran Salmurri
Editorial: RBA - La Magrana

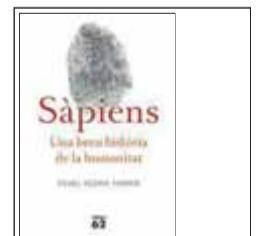
▼ **3 LES INCERTESSES**
Jaume Cabré
Editorial: Proa

▼ **4 EL PERICH SENSE CADUCITAT**
Raquel Perich i Jaume Capdevila
Editorial: Efadós

▲ **5 EL BILINGÜISME MATA**
Pau Vidal
Editorial: Pòrtic

▼ **6 SÀPIENS**
Yuval Noah Harari
Editorial: Edicions 62